

עפ"א (תל-אביב-יפו) 5386-03-13 - ירון טרץ' נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

עפ"א (תל-אביב-יפו) 5386-03-13 - ירון טרץ' נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו
עפ"א (תל-אביב-יפו) 5386-03-13
ירון טרץ'
ע"י עו"ד אסף קוסטה
נגד
מדינת ישראל - משטרת ישראל
ע"י עו"ד מאיה לויאן
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[07.03.2013]
כב' השופטת אביגיל כהן

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת כב' השופטת מי-טל אל-עד קרביס מיום 3/3/13 בתיק 02-13-0000946 ולפיה נדחתה בקשת המבקש לבטל צו מנהלי להפסקת עיסוק.
2. ביום 21/2/13 הוציא רפ"ק זילברמן, קצין רישוי במטה מרחב יפתח, צו הפסקת עיסוק בעסק לפי סעיף 23 (א) לחוק רישוי עסקים תשכ"ח - 1968 (להלן: "החוק" או "רישוי עסקים").
3. עסקינן בעסק של דיסקוטק הידוע בשם "הבלוק" הנמצא ברחוב לוינסקי 108 בתל אביב. (להלן: "העסק" או "המועדון").
- בצו נכתב כי בעקבות פעילות סוכן משטרת ברחבי העיר תל אביב יפו, נמצא כי בתוך כותלי המועדון נמכרו סמים מסוכנים. כמו כן פעלו במקום סוחרי סמים באופן חופשי וזאת לאחר שיחצ"ני המקום איפשרו להם כניסה חלקה - ללא בידוק וזאת בשל היכרות מוקדמת עימם וחלקם אף שימשו כיחצ"ני המקום.
- תוקפו של הצו הוא ל- 30 ימים - עד ליום 22/3/13.
- הצו הוצא לאחר שנערך שימוע לבעל המועדון - המערער וזאת ביום 21/2/13.
4. המערער הגיש בקשה לביטול הצו לבית משפט קמא.
- התקיים דיון ביום 28/2/13 במהלכו נחקרו המערער וכן קצין המשטרה.

ביום 3/3/13 דחתה כב' השופטת את הבקשה והותירה את הצו על כנו ומכאן הערעור שלפני.
5. החלטת בית משפט קמא:

כב' השופטת נימקה, מדוע יש להותיר את הצו על כנו.

ציינה, כי המבקש מלין על כך שקצין המשטרה קיבל את ההחלטה בעניינו עוד בטרם התקיים השימוע, שכן הוא מצא הודעה שפרסמה משטרת ישראל ביום 20/2/13 (כלומר, לפני השימוע) ולפיה הוצא צו סגירה למועדונים שונים וביניהם מועדון ה"בלוק" ועל כן טען, כי השימוע נערך רק לאחר שכבר נפלה ההחלטה ליתן צו בכל מקרה. כב' השופטת אכן ציינה, כי מטריד הדבר שהמשטרה באמצעות מערך הדוברות שלה או כל נושא תפקיד אחר בה, הודיעה עוד ביום 20/2/13 ולפני עריכת השימוע, כי המועדון ייסגר יחד עם עסקים אחרים, אך קיבלה את הסברו של רפ"ק זילברמן לפיה הוא לא אחראי לפרסום ולא ידע עליו ועובדה היא, שמתוך שני המועדונים במרחב יפתח שבפיקוחו - מועדון הבלוק ומועדון הקונפורט, הוא החליט לסגור רק את מועדון הבלוק ולא את מועדון הקונפורט אשר הוזכר אף הוא בהודעת הדוברות ועל כן אין יסוד לטענה ולפיה השימוע נעשה רק למראית עין ולאחר שכבר גמלה בליבו ההחלטה לסגור את המועדון ויהי מה.

הודגש, כי המועדון נסגר רק לאחר שימוע ביום 21/2/13 ולא ביום 20/2/13, אז פורסמה ההודעה. בהחלטה נומק, מדוע אין לקבל את טענת המבקש ולפיה עבירות הסחר בסמים לכאורה שנערכו במועדון, לא היו "במשמרת שלו" ולא באחריותו.

המבקש בתצהירו אישר, כי הוא הבעלים של המועדון מזה כחמש שנים אך המועדון פעל על ידו רק בימי חמישי ושישי ואילו בימי רביעי הופעל המועדון על ידי אחד בשם ניר, אשר ניהל במקום ליין בשם "BWB", וכל הפעילות בימי רביעי היתה באחריותו הבלעדית של ניר.

כב' השופטת ציינה, כי המבקש הוא זה אשר הגיש בקשה לרישיון עסק (נספח ד' לבקשה). הוא מפעיל את המועדון בסופי שבוע. העובדים - הברמנים ומערך האבטחה אשר עובדים במועדון הם אותם עובדים שעובדים במועדון גם בימי רביעי. העדה מטעם המבקש אשר היתה סלקטורית בליין של ימי רביעי, העידה, כי היא נהגה לראות גם את המבקש במועדון בימי רביעי מידי פעם ולמרות שהיא היתה כפופה לאותו ניר, אזי גם המבקש וצוותו נתנו לה הוראות והנחיות.

נקבע בהחלטה, כי בעל עסק לא יכול לנער חוצנו מפעילות הנערכת בעסק שלו רק כיוון שביום מסוים הוא משכיר או מעביר את הפעילות בעסק לאחר.

הודגש, כי בחיפוש שנעשה במועדון על ידי המשטרה בערב הסילבסטר 2013 (במהלכו לא נמצאו סמים), הוא הוזהר כי אם יתפסו סמים במועדון, הוא יהיה אחראי לכך כבעלים והדבר עלול להוות עילה לסגירת המועדון.

בשימוע אישר המבקש, כי היה ידוע לו שהיחצ"נים של ימי רביעי הם "בעייתיים במיוחד" וטען, כי הם התבקשו שלא לסכן את המועדון.

הוא תיאר אירוע שאירע תוך כדי מסיבה של יום רביעי כאשר הוא אישית ישב במשרדו אשר יש לו חלון פתוח לחדר האומנים, ומהדיבורים ששמע במו אזניו הבין כי מתבצעת עסקת סמים. הוא נכנס לחדר האומנים, התקשר למנהל המועדון וביקש ממנו שיגיע דחוף עם אבטחה כדי לעצור את אותם אנשים ובת זוגו אף צילמה בווידיאו את המקרה, אלא טען שלא קיבל הנחיות והדרכה מהמשטרה, איך לפעול כאשר נמצאים סמים.

גם בדיון בבית משפט חזר על תיאור האירוע. (עמ' 5 לפרוטוקול).

בית משפט קבע, כי המבקש לא יכול להסתפק בהרחקת גורמים הנחשדים כגורמים שליליים ולא לדווח למשטרה על הפעילות שנחשדה על ידו.

מה עוד, שהוא אישר, כי הוא מודע לכך שבאי ליין יום רביעי ומארגניו הם "בעייתיים", כלשונו.

כלומר, העדיף לעצום עיניים מפני הפעילות העבריינית, אשר חשד כי היא נעשית בעסק שבבעלותו, והעדיף את האינטרס הכלכלי הגלום בהמשך הפעלת העסק.

בית משפט לא שוכנע, כי ליין יום רביעי כבר עבר למועדון אחר.

ובשים לב לכך, שהמבקש לא הפנים את חומרת הפעילות הפלילית וניסה להרחיק עצמו ממנה, שוכנעה כי יש צורך בצו על מנת למנוע המשך פעילות פלילית, החזרת שלום הציבור על כנו לאחר שהמבקש יטול אחריות כבעל המועדון על המתרחש בעסקו.

בית המשפט עיין בחומר הסודי (אציין, כי אף אני עיינתי בחומר הסודי), ושוכנע כי די בתשתית העובדתית, שהוצגה על מנת להצביע על חשד סביר בדבר הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מהתנהלות העסק במקום.

בשים לב לעובדה, שההחלטה נבחנת על פי כללי המשפט המנהלי, כאשר בית משפט אינו שם את שיקול דעתו במקום שיקול דעתה של הרשות.

נמצא כי החלטת הרשות נמצאת במתחם סבירות. איזנה בין שני האינטרסים המנוגדים: הבטחת חופש העיסוק וזכות הקניין של המבקש - מחד, וזכות הציבור שלא להיפגע מביצוע עבירות הקשורות בסם מתוך עסק שגם מוכר משקאות משכרים - מאידך, וכי ההחלטה לא סתתה ממתחם הסבירות.

6. המערער בהודעת הערעור חזר על הטענות אשר טען בבית משפט קמא. (בנוגע להליך השימוע, בנוגע לצורך להתחשב בחופש העיסוק שלו, בנוגע לעובדה שעבירות הסחר בסמים אירעו בימי רביעי בלבד, בנוגע לחוסר המידתיות אשר מתקיימת כאשר ניתן צו סגירה ל- 30 יום וכו').

ב"כ המערער היפנה להחלטות שונות שניתנו בעניינים הקשורים לצווי סגירה לפי סעיף 23 (א) לחוק. כך למשל המציא לעיוני את בג"ץ 2665/98 שחר נחום נ' משטרת ישראל וכן החלטות שונות שניתנו בבתי משפט שלום ולפיהם בוטלו צווי סגירה מנהליים.

הוא המציא לעיוני גם את החלטתו של כב' השופט הימן שניתנה ביום 21/2/13 בב"ש 913/13 אוטו מאיר 302 בע"מ נ' מדינת ישראל, שם הורה כב' השופט הימן לבטל צו סגירה מנהלי.

בדקתי את פסקי הדין אשר ניתנו באותם הליכים. לא ניתן ללמוד מאותם פסקי דין כי במקרה שלפנינו החלטת קצין הרישוי ניתנה בחוסר סבירות.

עובדה היא שכב' השופט הימן בתיק אחר אשר נדון בפניו ביום 28/2/13 (02/13/935 י.ר. יחסי ציבור ניהול והפקות אירועים בע"מ נ' משטרת ישראל), נתן החלטה באותו יום ולפיה יש להותיר את צו הסגירה בעינו.

כל מקרה נבחן לגופו. נבדקות בו העובדות הרלוונטיות ובית משפט צריך לשקול, אם ההחלטה נמצאת במתחם הסבירות. כך למשל, בפסק דין שצירף ב"כ המערער לעיוני אשר ניתן ביום 20/2/03 בבית משפט השלום בכפר סבא בב"ש 1016/03 בעניין אבי רוזני מוצרי חשמל בע"מ ואח' נ' משטרת ישראל קבעה כב' השופטת, כי יש לבטל את הצו, שכן באותו מקרה, היה במקום מספר מאבטחים רב יותר ממספר המאבטחים שנדרש על ידי המשטרה ואף פועלם של אותם מאבטחים היה תקין ואקטיבי.

לפיכך, סברה, כי באותו מקרה סגירת עסק לתקופה שהתבקשה היא אמצעי בלתי מידתי.

במקרה שלפנינו לא נטען, כי המאבטחים פעלו כראוי למניעת עסקאות הסמים, ואין מדובר בעובדות היפות לענייננו.

7. המשיבה בתגובתה מרחיבה, מדוע ההחלטה נמצאת במתחם הסבירות ומדוע, לא נפל כל פגם בהחלטתו של בית משפט קמא, מה עוד, שכאשר בית משפט של ערעור צריך להתערב בהחלטה שמהותה מנהלית, הרי מידת ההתערבות של בית משפט, קטנה יותר מאשר במקרה של ערעור רגיל ומפנה לעניין זה לבר"מ 3186/03 מדינת ישראל נ' שולמית עין דור (2004), עע"מ 4662/11 מדינת ישראל נ' אסנת זוהר ואח' (19/6/12).
- כמו כן מדגישה, כי בדוחות הסוכן וכפי שניתן לראות מהחלטת בית משפט קמא, לא מדובר היה באירוע בודד כי אם בשישה אירועים של סחר שתועדו בידי סוכן ובאירועים נוספים אשר נצפו על ידו של שימוש בסמים.
8. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים ובמכלול החומר שהוצג לעיוני הגעתי למסקנה ולפיה דין הערעור להידחות. כאשר בית משפט בא לבחון בקשות מסוג זה, עליו לבחון את סבירות ההחלטה המנהלית בכלים של המשפט המנהלי. בית משפט לא ימיר את שיקול דעתה של הרשות המנהלית בשיקול דעתו, אלא יבחן, האם שיקול הדעת של הרשות המנהלית הופעל בתום לב ועל פי שיקולים עניינים וסבירים.
- על מנת שבית משפט יתערב בהחלטה מנהלית, עליו להשתכנע שנפל פגם ממשי בשיקול הדעת של הרשות המנהלית. החלטתה של כב' השופטת קרביס מדברת בעד עצמה. מנומקת כדבעי ואין צורך שאחזור בעצמי על כל נימוק ונימוק וכל סעיף וסעיף.
- לא מצאתי פגם בהליך השימוע. השיקולים אשר הובילו למתן הצו היו עניינים וסבירים.
- העובדה שנגרם נזק כלכלי למבקש כתוצאה מסגירת עסקו, אין בה משום הצדקה להתערבות בשיקול הדעת של הרשות המנהלית. (ראה לעניין זה גם פסק דיני מיום 24/10/12 בעפ"א 28375-10-12 יוסף שוורץ נ' משטרת ישראל בסעיף 6 (ב)).
- בנסיבות אלו, לא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא.
- החלטת קצין הרישוי נמצאת במתחם הסבירות ולא היה מקום להתערב בה.
9. לסיכום:
- א) לאור האמור לעיל, דין הערעור להידחות.
- ב) המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.
- ניתן היום, כ"ה אדר תשע"ג, 07 מרץ 2013, בהעדר הצדדים.